

Αλληλεγγύη στον αγώνα των μεταναστριών στο κέντρο κράτησης Ελληνικού

Από το Σάββατο 31/ 10 η Sanaa Taleb κρατούμενη στο κέντρο κράτησης μεταναστριών στο Ελληνικό απέχει από το συσσίτιο, διαμαρτυρούμενη για την αδικαιολόγητη παράταση του εγκλεισμού της (οι 6 μήνες γίνανε 9) καθώς επίσης για τις άθλιες συνθήκες κράτησης. Αποχή συσσιτίου ξεκίνησε τη Δευτέρα 2/11 και η συγκρατούμενη της από την Αιθιοπία Τζεμίλλα W.G.

Τους τελευταίους μήνες ο λόγος της κυριαρχίας προσπαθεί να παρουσιάσει τους χιλιάδες νεκρούς/ες και έγκλειστους/ες μετανάστες/ριες, σαν θύματα μιας φυσικής καταστροφής που ονομάζεται προσφυγική κρίση, της οποίας τα αποτελέσματα αποτελούν μια εκτροπή των ηθών της «φιλόξενης Ευρώπης». Η κρατική διαχείριση όμως ήταν πάντα αντιμεταναστευτική. Τα πογκρόμ, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι απελάσεις και το μόνιμο καθεστώς παρανομοποίησης είναι τα δομικά στοιχεία ενός μηχανισμού διαρκούς υποτίμησης της ζωής των μεταναστών/ριων, από τα κράτη και τα αφεντικά.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη ξεπροβάλουν στιγμιότυπα αγώνα από μετανάστριες που σπάνε το ρόλο του θύματος, επιλέγοντας τη στάση του αγώνα και της αξιοπρέπειας ενώ δεκάδες σύντροφοι στέκονται αλληλέγγυοι/ες μέσα απο την φυσική τους παρουσία και τη διαρκή επικοινωνία

Ας είναι αυτή η βάση πάνω στην οποία οικοδομούμε σχέσεις αλληλεγγύης με τους μετανάστες/ριες ακομη και μέσα στον πόλεμο που συμβαίνει στα σύνορα.

ΥΓ: Σήμερα 07-11 υπήρξε ενημέρωση για προσπάθεια βίαιης απέλασης της Sanaa Taleb. Για λεπτομέρειες εδώ: [Απόπειρα για απέλαση αγωνιζόμενης μετανάστριας](#)

Τα κείμενα των μεταναστριών:

«Το ονομα μου είναι Sanaa Taleb και είμαι από το Μαρόκο. Είμαι στα κρατητήρια Ελληνικού για 7 μήνες και θέλω την ελευθερία μου.

Βρίσκομαι εδώ γιατί δεν έχω ένα χαρτί

Θέλω να ξέρω γιατί με κρατάνε εδώ για τόσο πολύ καιρό

Αν θέλω να πάω στο νοσοκομείο είναι πολύ δύσκολο και δεν με πηγαίνουν αν δεν δημιουργήσω πρόβλημα.και αν με πάνε στο νοσοκομείο και ο γιατρός μου γράψει φάρμακα δεν μου τα αγοράζουν αν δεν έχω χρήματα.

Το φαγητό που φέρνουν δεν είναι καλό και το ψωρί πολύ σκληρό κανείς δεν μπορεί να το φαι. Αν στο επισκεπτήριο σου φέρουν φαγητό δεν αφήνουν να περάσει μέσα

Θέλω να ξέρω αν βρίσκομαι στην ευρώπη η την Αφρική.»

Sanaa Taleb

Είμαι η Τζεμίλλα W.G. από την Αιθιοπία. Βρίσκομαι φυλακισμένη στα κρατητήρια ελληνικού. Είμαι άρρωστη και ζήτησα να με πάνε στο νοσοκομείο. Στη διαδρομή προς το νοσοκομείο και στην εξέταση από το γιατρό ήταν δεμένα τα χέρια μου. Δε μπορούσα να σηκώσω τα ρούχα μου για να με εξετάσει ο γιατρός. Με βοήθησαν οι νοσοκόμες για να σηκώσουν και να κατεβάσουν τα ρούχα μου. Μέχρι να βγουν τα αποτελέσματα και για πάνω από μια ώρα οι αστυνομικοί διαλέγανε από ποιο restaurant ή φαγάδικο θα αγοράσουν φαγητό κι αφού πήραν αυτό που ήθελαν, σταμάτησαν σε μια πλατεία και έφαγαν μέσα στο αυτοκίνητο. Για μένα δε ρώτησαν ούτε αν ήθελα νερό. Στεναχωρήθηκα πάρα πολύ. Είμαι άνθρωπος. Δεν είμαι δολοφόνος, απλά δεν είχα τα απαραίτητα χαρτιά. Ενημέρωσα έναν προϊστάμενό τους για τα παράπονά μου. Μου είπε πως κάποια στιγμή θα μου απαντήσουν. Και γύρισα.

Εγώ έχω πατρίδα και η πατρίδα μου έχει βοηθήσει την Ελλάδα όταν είχε πρόβλημα πείνας. Μήπως το έχουν ξεχάσει;

Τζεμίλλα W.G.